

Edurard Llauradó, Foto: Farrús

Eduard Llauradó, l'avi poeta

Té quasi 85 anys francament ben portats, i ha passat els darrers deu al capdavant del casal d'avis El Caliu. Ara plega del seu càrrec, però això no ens ha arronsat perquè decidíssim presentar-vos-el, sinó ben al contrari. Molts dels nostres lectors el reconeixeran en llegir-ne el nom; és l'autor dels versos de la secció "Quan els avis es diverteixen", de les famoses zegelines... i és que de la seva gran afecció per llegir i recitar poesia en va acabar naixent un poeta: l'avi poeta

Laia de Bobes

Un caràcter amb una energia inacabable i una vitalitat desbordant l'han dut a literalment no parar des que va venir a Alella, primer a la junta de l'Associació de Veïns de la urbanització Mar i Muntanya, i després al casal d'avis El Caliu. La gent el coneix, a més, per la seva afecció a recitar poesia i per la seva dedicació, des de fa uns anys, a escriure poemes.

Però anem a pams. Eduard Llauradó i Mestre, badaloní d'origen, havia adquirit un terreny a Alella i hi va fer construir tres cases (una per a ell i una per a cada filla). El juny del 1969 s'inauguraven simultàniament l'autopista A-19 i la residència alellenca on de moment el nostre personatge venia cinc mesos l'any. Després, l'any 1973, s'hi va instal·lar definitivament. Vivia a Mar i Muntanya, i de seguida va entrar a formar part de la junta de l'Associació de veïns, "teòricament era tresorer -ens comentava però a la pràctica feia de tot". S'hi va passar 18 anys, fins el 1989, al

llarg dels quals li va tocar d'entrada posar ordre en el tema de l'aigua. "Uf, moltes hores, molta dedicació, va caler per regular-ho!", afirma... Tanta que els veïns li van arribar a fer un homenatge: un sopar al Niu, i un rellotge com a regal per a ell, "aquest: encara el porto", ens diu tot estirant la màniga amunt perquè el veiem, i per a la seva dona un altre... pel sacrifici d'aguantar-lo!

Després va coprotagonitzar la batalla de les obres d'infraestructura (teòricament la urbanització les havia acabades totes l'any 1976 però a principis dels 80 els serveis tècnics municipals es van entossudir en què calia fer-la nova); les negociacions per tal que no es fes tot de cop, sinó a parts en funció del que anés calent, ara l'enllumenat, ara l'asfaltat, van durar una bona temporada.

Entre una cosa i l'altra, van ser divuit anys participant en reunions, anant a parlar amb regidors i tècnics, informant una banda i l'altra, fent fotocòpies i enviant-les als veïns. A casa encara

conserva més de 50 quilos de paperassa d'aquella època. I per què aquesta dedicació tan intensa?, li demanem. I ens respon: "Perquè sóc feliç de contribuir a fer feliços els altres", diu, però després matisa aquesta afirmació i afegeix contundentment: "la política em fa fàstic -acompanya la frase amb un gest ben resolutiu: som una minoria els que pensem així, en fer coses pels demés, especialment ara que la gent cobra i en alguns casos es barregen els gestos altruistes amb el que es fa per obtenir benefici".

Arran d'un sotrac personal (la viduitat, un nou matrimoni que va ser un error, "Trobar-se sol és terrible!", diu), va plegar de les tasques relacionades amb la urbanització i un cop superat el tràngol comença una nova etapa. "L'any 1989 vinc al casal [d'avis, s'entén], assisteixo a les excursions, i el 1991 -quin neguit, aquest home!- començo l'activitat de la junta". Per problemes interns el passat 17 de novembre va

presentar la dimissió del seu càrrec en aquesta entitat (i amb ell l'antic secretari i el tresorer), després que s'hagi fet realitat la que era una de les seves aspiracions des que va entrar-hi: que la gent gran d'Alella disposés d'un local espaiós i en condicions, d'un casal d'avis com cal: el nou local, a Can Gaza, va ser inaugurat el 30 d'octubre passat.

En aquests deu anys la seva activitat al capdavant d'El Caliu ha estat bàsicament relacionada amb les excursions i sortides mensuals.

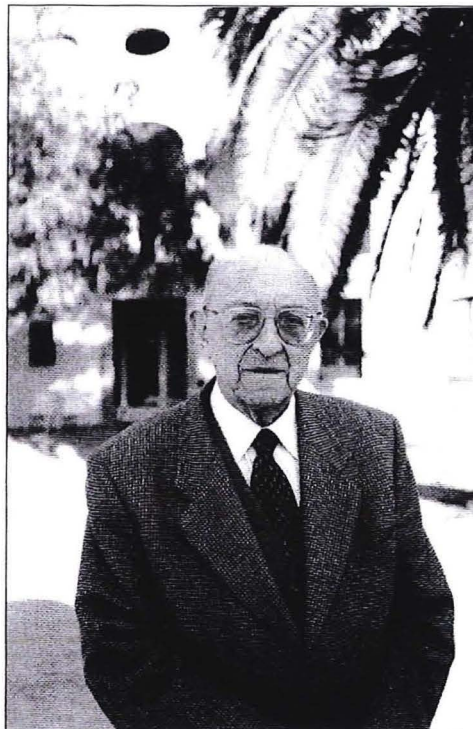
"Inicialment el casal contractava agències de viatges que preparaven les sortides, però sovint fallaven -diu Llauredó: ens deien que faríem tal cosa i tal altra, i quan arribàvem a lloc no ens esperaven, o ens canviaven el lloc i el menú del dinar".

Cansat d'això, va proposar-se organitzar ell mateix els viatges, de manera que fos el propi casal qui ho preparés i gestionés. I així es va fer. La feina va consistir a contractar els autobusos (un primer intent d'arribar a un acord amb els de cal Xic va fracassar, però l'empresa badalonina que va començar a dur dos autocars d'avis allellencs amunt i avall per tot Catalunya i altres llocs fa deu anys encara és la mateixa).

A banda del transport, calia buscar cada mes un recorregut amb unes quantes visites interessants i l'esmorzar i el dinar corresponent, tot això en llocs on siguin capaços de poder atendre de cop un centenar de jubilats, i a un preu assequible; cobrar de

cadascun dels participants i fer els pagaments corresponents als serveis contractats...

En veure la foto que acompanya aquesta secció més d'un allellenc haurà reconegut aquell senyor gran alt i prim, calb i amb ulleres que, sempre encorbatat, se'l veia quasi cada matí per la plaça i pel centre del poble fent encàrrecs, caminant afanyat en sortir del casal d'avis amb una petita cartera a la mà. Però potser

la feina més enutjosa era posar d'acord la gent: sembla una bajanada però, per

exemple, resulta que tothom vol seure davant perquè es mareja i cal trobar la manera de tenir content el màxim de gent possible, i això és el que acaba resultant més difícil!

Però encara ens queda un tret per destacar del senyor Llauredó, que per alguna cosa l'hem anomenat l'avi poeta...

"Jo sóc rapsode des dels temps de la guerra, he recitat molt, per afeció, per tota Espanya, arreu on he anat", ens explica. I d'aquí, es clar, se'n deriva un coneixement prou ampli

de la poesia, de manera que quan va disposar d'una mica de temps es va atrevir a escriure algun poema pel seu compte...

I per rematar la feina, amb 75 anys i com qui no vol la cosa es va apuntar als cursos de català per a adults que s'oferien a l'Ajuntament (n'era l'alumne més gran), i simultàniament va posar-se a aprendre poesia de la mà de la Guida Alzina, poetessa resident a Alella que segurament els nostres

lectors també coneixen.

Això li va permetre escriure bé els poemes, en la llengua que parla però que no havia après de jove, i seguint les regles de mesurar versos catalanes, que són diferents de les que regeixen pel castellà.

"Ara que tindrè temps m'hi podrè tornar a dedicar", diu. Si fem recompte, porta vuit anys publicant cada trimestre les zegelines que fan de crònica de

les excursions dels avis allellencs i dels àpats de la petita moncloa local; són tres poemes per número, més els que té en un calaix a casa, reposant fins que es decideixi a treure'ls a la llum, i els dos llibres que ja té publicats ("me'ls edito jo mateix per regalar-los als amics i coneguts", ens explica). En total deuen ser més d'un centenar de poesies. El gènere preferit? "Els sonets: pots dir tantes coses en un sonet!, i no cansat: llegits són un minut cadascun".

Acabem la nostra xerrada amb ell quan pleguen els dels cursos de la salut al nou casal; l'home s'aixeca i ens dóna la mà enèrgicament.